

"Ego moramo z nečim zalivati"

Z Urošem Smolejem o Kabaretu, musicalu in igri

FRANJA ŽIŠT

"Ni panike. Me ne moti. So take razmere," je prizanesljiv in nasmejan Uroš Smolej, ko mu polijem pivo. Razmere so bile res kaotične. Tri minute pred koncem ponedeljkove predstave na Glavnem odru Festivala Lent, Kabareta, se je nevihta, ki se je ves čas po malem približevala Mariboru, tako razbesnela, da so obiskovalci ploskali kar med tekono s tribun, igralcem pa je, na našo in njihovo žalost, ostal le predčassen priklon. Glavnemu igralcu so že sneli masko, preobleči je bilo treba kostum, vmes pa je nastal ta pogovor.

Zdaj ste že Uroš Smolej ali ste še kar Konferansje iz Kabareta?

"Uroš Smolej. Ali še izgledam kot v predstavi?"

Ne, ne, sploh pa ne brez maske

...

"S priklonom se prelevim nazaj v Uroša."

Koliko časa pa potrebujete, da začutite lik, ki ga boste igrali?

"Kar nekaj časa traja. Vsak študij traja približno dva meseca, vloga pa raste z vsako predstavo. Kabaret smo na primer odigrali že šestdesetkrat. Danes so bile sicer nekoliko izredne razmere, zato smo se malo prilagajali. Lažje namreč igram tam, kjer sem vlogo študiral, saj sem navajen odziva občinstva, vem, kako odmeriti kakšen element predstave. Kdaj začutim vlogo? Ne vem, rojeva se. Ampak vsaj na premieri moraš pokazati prve znake dojetja celotne situacije."

Zaživite v vlogi, še preden stopite na oder? Ste lahko lik iz pred-

stave, če niste namaskirani?

"Vsak detajl doda piko na i in te dokončno prelevi v tisto, kar igraš. Za odrom sem, čeprav imam masko, tak, kot sem zdaj. Ko stopim pred ljudi in na oder, se prelevim in počnem vse mogoče."

Potem nimate celodnevni priprav, ceremonij, potrebe po samoti? V smislu: "Danes me ne motite, imam predstavo!"

"Ja, malo tega je. Na dan predstave si ne morem privoščiti veliko drugih stvari, ker je precej naporna. Čeprav me kdaj med sezono, ko je kondicija boljša kot sedaj, ko sem z eno nogo že na počitnicah, niti ne zmoti toliko, če imam še kaj zraven. To, da bi si cel dan moral vzeti zase za pripravo na večerno predstavo, pa je bilo mogoče čisto na začetku, ko je bilo treba stvari tolikokrat preigrati, da so se potem malo usedle. Takrat potrebujem malo več časa."

Menda neradi govorite o svojih vlogah. Ne da nočete, ne morete. Da jih raje samo igrate.

"Drugi pa naj jih analizirajo. Tega se še zmeraj držim. Sam težko filozofiram o tem, kako in zakaj sem kaj naredil. Sem zelo intuitiven igralec, hkrati pristopim k predstavi tudi z razumom in analizo, s psihološkim pristopom. Odvisno od vloge. Do sebe sem zelo kritičen. Ogromno je dejavnikov, ki vplivajo na to, kar publika vidi. Danes je bilo res drugače.

Malo mi je žal. Kabaret je že sam po sebi namenjen za majhne, zakajene intimne prostore, kjer se bolj čuti stik z ljudmi. Kjer ne slišiš zraven še enega koncerta ali vohaš čevapčičev. Najbrž doživeti je ni enako kot v gledališču. Ima pa to prizorišče svoj čar. Vem, da so nas ljudje tudi tu radi gledali in so bili zadovoljni. Ampak zmeraj se mi zdi škoda, če ne vidijo tistega, kar bi morali."

Morda ste še koga več premamili, da vas pride pogledat še drugič, tretjič, četrtrič ...

"Ja, tudi na Borštnikovem srečanju bomo igrali, tako da vljudno vabljeni."

"Vse se da, če se hoče"

Ples, petje, igra?

"Všeč mi je musical kot takšen. Veliko sem jih hodil gledat v London. V prvi vrsti mi je všeč petje. Pri kabaretu lahko vse skupaj izpade tudi malo bolj gledališko. Tako ni nujno, da je vse čisto perfektno. Ali pa da bi kdo 'dol padel' zaradi tega, ker imamo tako dobre glasove. Dejansko jih nimamo. Musical mi je všeč zaradi dinamike, ki jo prinašata petje in ples. Ne bi me zanimal samo z igralske plati. Če lahko združiš vse troje, kar v Kabaretu res lahko, ker vloga to ponuja, lahko veliko narediš. Zelo sem vesel, da sem imel to priložnost in jo, kolikor se je dalo, izkoristil."

Ste si ogledali predstavo Slovenskega ljudskega gledališča Celje?

"Šli smo pogledat. Na isti dan, kot smo mi imeli premiero, je bila tudi v Celju. To se mi zdi malo nenavadno. Čudno se mi zdi, da bi morali v tako majhni državi delati dva ista projekta. Že tako redko se delajo musicali. Oni so šli malo v drugo smer, predstava je drugačna, ampak

ravno tako dobra. Tudi igralci so dobri in uživajo."

Se vam zdi, zakaj sta se dva taka projekta pojavila istočasno?

"Ne. To je stvar interne politike gledališča, umetniških vodij. Mene se ne tiče in o tem niti nisem razmišljal. Na sploh se ne strinjam, da se kakšne stvari podvajajo, čeprav so narejene na različnih koncih Slovenije. Saj

razumem, da so predstave lahko drugačne, kar tudi so. Ampak to nima smisla, ker takoj nehoti izpade tekmovalno. Takoj se začne primerjati.“

Eni po trikrat, štirikrat hodijo na Kabaret. Se vam zdi, da ima musical v Sloveniji prihodnost? Da ga do sedaj še nismo poznali dovolj, a smo ugotovili, da nam je všeč.

“Musical je blizu vsem, povsod po svetu. Nekateri narodi imajo te zametke daleč nazaj v zgodovini in so danes izpopolnjeni, res dobri. Pri nas smo še v povojih. Glede na razmere za ta žanr v Sloveniji nam je uspela dobra predstava. Želim si, da bi se malo več dalo na to. Ponekod imajo že v procesu šolanja za igralca posebne oddelke za musical. Ko se bo naša akademija odprla za to, če se bo, lahko musical tudi pri nas z leti postane trend in mogoče se celo odpre kakšno gledališče posebej v ta namen, kar bi bilo normalno, saj obstaja v vseh svetovnih metronolah“

Kabaret je tretji najbolj igrani

musical na Broadwayu. Kateri je vam blizu in bi ga želeli odigrati?

“Videl sem fenomenalni West Side Story, ki bi ga lahko povsod postavili. Chicago. Kakšni musicali, ki so tehnično zelo zahtevni. The Producers na primer. Ta je vezan na angleško govoreče področje. Je pa zame eden boljših. Poleg glasbe in plesa združuje še komedijo, perfektne like, igro. Tudi zgodbaje zanimiva. Vse se da, če se hoče.“

Najbrž niste pomišljali, preden ste sprejeli vlogo v Kabaretu.

“Ko sem izvedel, da se bo delal, sem si vloge zelo želel. Imeli smo tudi interno avdicijo in sem jo uspešno opravil. Z velikim veseljem sem študiral, pel. Delo je bilo težko, ampak je bilo vredno.“

V letošnji sezoni ste igrali v

petih predstavah. Bi lahko rekli, da je Konferansje eden vaših ljubših likov?

“Ja, toliko lepega se mi je zgodilo s to predstavo. Ogromno ljudi jo je videlo. In vsi, vsaj tisti, ki so pristopili do mene ali kogarkoli izmed nas, so bili zadovoljni z njo. Seveda je to ednino pravo plačilo, ki ga igralec dobi. Pohvala od publike in občinstva. Na koncu predstave je pravi adrenalin. Tudi soigralci imajo radi to predstavo in uživajo v njej. Pomembno je, da je med nami vedno dobra energija. To se čuti.“

Med drugim ste tudi za vlogo Konferansjeja v Kabaretu prejeli Severjevo nagrado. Koliko vam ta pomeni v primerjavi s poklonom publike?

“Publika je tista, zaradi katere si igralec. Ko so zraven še nagrade, ti dajo dodaten zagon, voljo do dela. Toliko smo že egocentriki, da moramo svoj ego z nečim zalivati. Če so to nagrade in pohvale, hvala bogu. Za to živimo.“

Tako se je Uroš Smolej s soigralkami predstavil na Lentu. (Marko Vanovšek)

*Na koncu
predstave je
pravi
adrenalin*